

hos Egnens Bønder endnu udenpaa Klæderne som en festlig Stemning, der omsluttede dem ved Folkemøderne og i Kirken, men som hurtig dryssede af under Hverdagslivets Træskogang og navnlig slet ikke paavirkede Pengepungen. Skønt i Grunden hver enkelt var overbevist om, at den foreslaaede Ordning vilde kunne blive fordelagtig for ham, modsatte man sig den — eller stillede sig dog uvillig til den — af lutter Ængstelse for, at Ens Nabo eller Svoger eller Broder skulde tjene endnu mere ved den eller komme forholdsvis billigere til sin Fordel. Saa undte man nu heller ikke Hofjægermesteren Æren af at sætte et saa betydningsfuldt Foretagende i Værk. De store Bønder var tilsidst helt udeblevne fra Møderne, og man betragtede dermed Planen som uhjælpelig strandet.

Men nu blandede Pastor Blomberg sig pludselig i Sagen. Med sin lykkelige Evne til i sine smaa Privatinteresser bestandig at kunne se Samfunds- eller Menighedsanliggender af vidtrækkende Betydning besluttede han — som han sagde til sin Kone — »at gribe om denne grimme Brændelnde,« der syntes ham et nedslaaende Eksempel paa, hvorledes Ufordragelighedens og Mistroens Ukrudt kunde vedblive at skyde op i et ved Aanden lutret og frigjort Samfund. Først søgte han underhaanden at indvirke paa nogle af dem, paa hvis Godtykke et gunstigt Udfald fortrinsvis be-